

Maisie na stope

Prípád strateného smaragdu

HOLLY WEBBOVÁ

ALBATROS

Maisie na stope 2 Prípád strateného smaragdu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Holly Webbová
Maisie na stope 2 Prípád strateného smaragdu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Maisie na stope

Lucy a Madeleine

HW

Anne, Furrzovi, Emily, Nicole a Neilovi

ML

Holly Webbová Ilustrovala Marion Lindsayová

Maisie na stope

Prípád strateného smaragdu

Albatros

Albion Street 31, Londýn

Podkrovie:

Maisina starká a slúžka Pally

Tretie poschodie:

Izby slečny Laneovej

Druhé poschodie:

Izby madam Lorimerovej

Prvé poschodie:

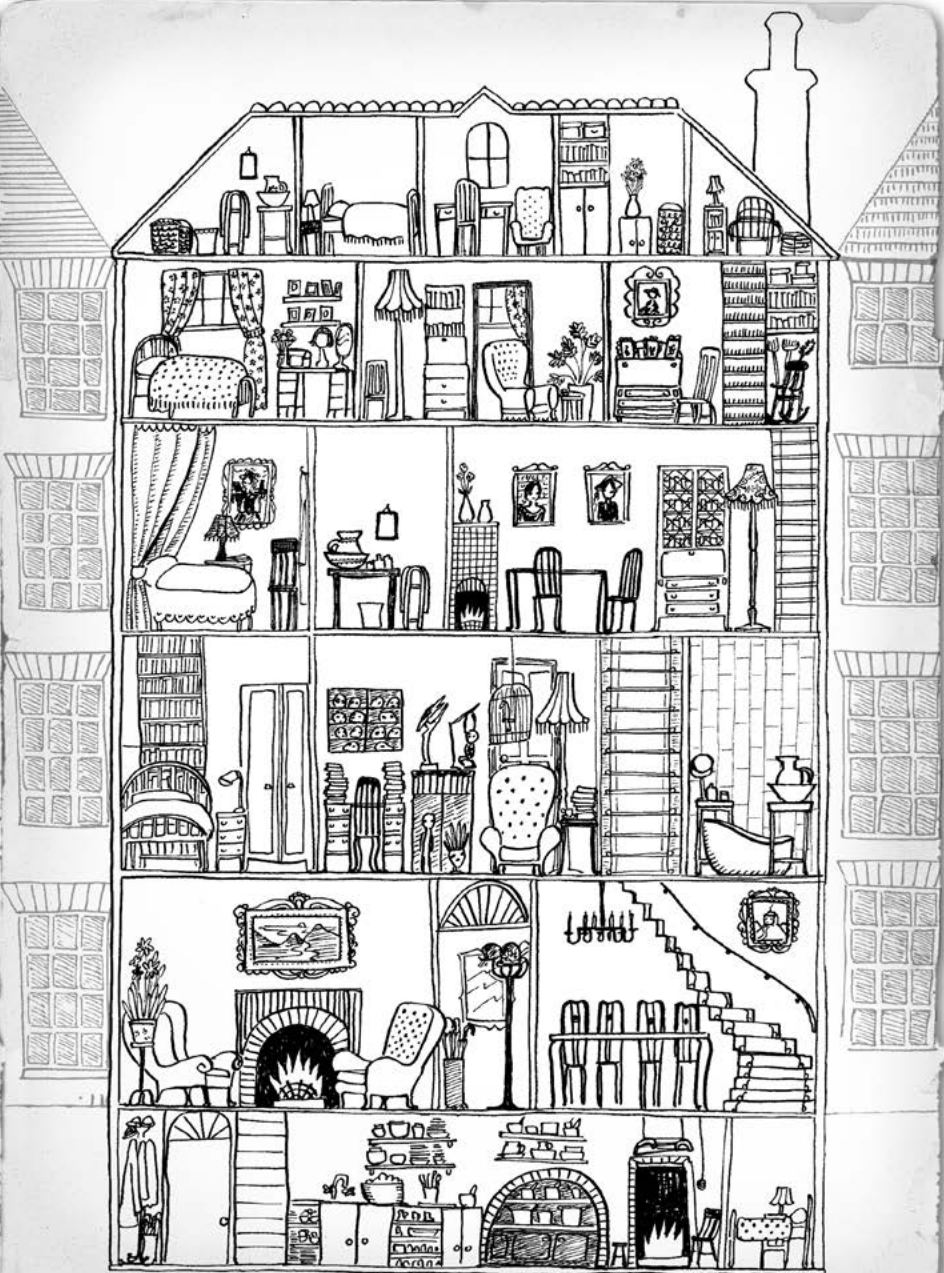
Izby profesora Tobina

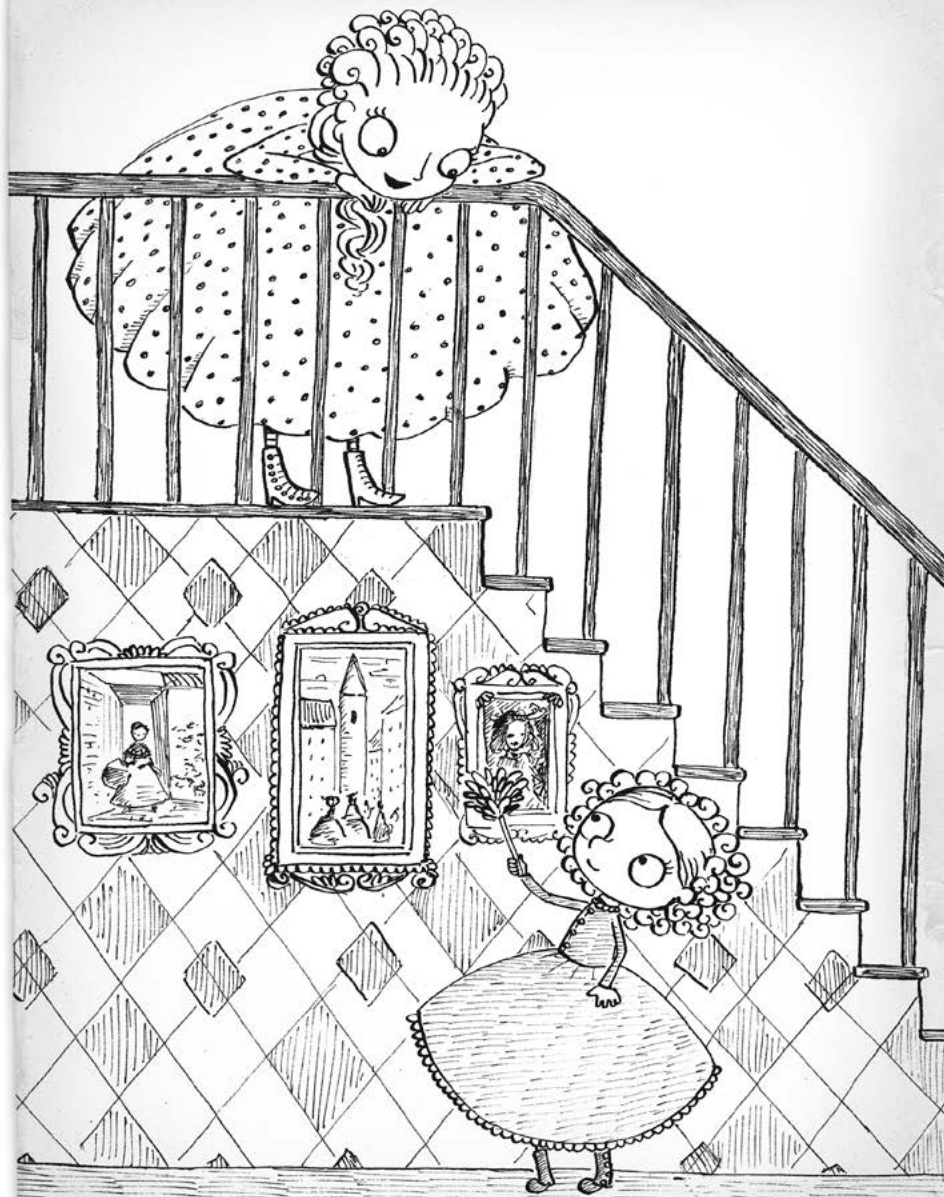
Prízemie:

Ustupná hala, obývačka a jedáleň

Suterén:

Maisina izba, kuchyňa a východ na dvor

„Maisie! Maisie!“

Maisie Hitchinsová pozrela z haly nájomného domu, ktorý spravovala jej starká, na schodisko a uvidela Lottie Laneovú, herečku, ktorá mala prenajaté izby na treťom poschodí. Dost neslušne sa nakláňala cez zábradlie – za čosi také by ju starká Maisie zvozila –, no aj napriek tomu vyzerala dobre.

„Prosím, slečna Laneová?“

„Maisie, zlatko, môžeš popoludní priniesť čaj pre mňa a moju návštevu? Príde za mnou kamarátka z divadla.“

Maisie prikývla. „Poviem starkej.“ Vzdychla a položila perovú prachovku, ktorou oprašovala rámy obrazov. Slečna Laneová sa vrátila do svojich izieb a Maisie prešla po chodbe, aby odovzdala odkaz.

„O čo ide, Maisie?“ spýtala sa jej starká, keď vošla do kuchyne. Sedela pri veľkom drevenom stole s novou slúžkou Sally a ukazovala jej, ako sa správne leští striebro. Napriek ustavičným ponosám, že Sally ani nevie, ktorým koncom metly treba zametať, Maisie vedela, že starká si slúžku celkom oblúbila.

Zdalo sa, že sa Sally jej nová robota celkom pozdáva, i keď to bola veľká zmena

oproti jej predchádzajúcej práci v mäsiarstve. Vyhodili ju odtiaľ, pretože si z pokladnice požičiavala peniaze, aby mohla platiť lekárovi za liečbu svojej chorej sestričky. Maisie tú záhadu vyriešila, no keď mäsiar Sally prepustil zo zamestnania, zamestnala ju starká, takže napokon všetko dopadlo dobre.

Maisie vedela veľmi dobre riešiť záhady. Takáto činnosť ju nesmierne tešila a plánovala, že až bude staršia, bude sa venovať detektívnej práci. Starkej sa táto predstava vôbec nepáčila, no Maisie si hovorila, že časom sa s tým určite zmieri.

Každý deň prezerala starkej noviny a hľadala v nich zmienku o svojom oblúbenom detektívovi Gilbertovi Carringtonovi. No zdalo sa, že v tomto období sa pán Carrington z novín vytratil.

Starká na ňu znepokojene pozrela. Maisie sa narovнала a pokúsila sa o úsmev. Ak by si o nej stará mama pomyslela, že má zlú náladu, pravdepodobne by jej povedala, že musí usilovnejšie pracovať. Vymyslela by predčasné jarné upratovanie (bol december) a prinútila by ju zvesiť a oprat' všetky závesy. Alebo by jej zišlo na rozum obnoviť bielu maľovku v kuchyni... Mohla by prísť s rôznymi hroznými návrhmi. A možno by sa nazdávala, že je chorá a prinútila by ju užívať nejakú nechutnú medicínu. Niekde v špajze bola fľaša s rybím olejom a Maisie rozhodne nechcela, aby ju starká odtiaľ vytiahla.

„Ide o slečnu Laneovú, starká,“ vysvetľovala Maisie. „Povedala... prosím, môžem jej popoludní priniesť hore čaj pre ňu a jej návštevu?“

„Ach! Som zvedavá, kto to je,“ ozvala sa Sally a oči sa jej rozžiarili. „Môže to byť známa herečka. Videla som slečnu Laneovú v Hre

za šesták, bola nádherná. Mala som chuť vybehnúť za ňou na javisko...“

„Nech ti nič také ani na um nezíde, dievča,“ odsekla starká. „Taká hlúposť. A denný režim slečny Laneovej! Nevráti sa domov pred polnocou! Vyspáva do desiatej! Nie je to správne.“

„Ale predstavenia sa nezačínajú pred ôsmou! Ako by mohla prísť domov skôr?“ podotkla Maisie.

„No toto.“ Starká na to zjavne nemala odpoveď. „Nuž ale to nevysvetľuje, prečo je v jej izbách ustavične taký neporiadok,“ opovržlivo potiahla nosom. „Dúfam, že jej priateľka nebude šokovaná.“

Maisie sa zachichotala. „Slečna Laneová si môže trochu upratať. Bude musieť, ak chce, aby si jej priateľka mala kam sadnúť.“

„Maisie Hitchinsová! V tej izbe máš upratať ty. Ako si mohla dopustiť, aby to dospelo do takého štádia?“ nahnevane povedala starká.

„Nemôžem za to!“ bránila sa Maisie. „Musím oprášovať len miesta okolo neporiadku, starká! Slečna Laneová vždy hovorí, nech to s upratovaním nepreháňam, lebo potom nič nenájde. Musela som jej to sľúbiť!“

„Trápne,“ zamrm-lala starká. „Už si na chodbe všetko oprášila?“

Maisie vzdychla a čupla si, aby svojho psíka Eddieho poškrabkala za ušami. Číhal pod stolom, dúfal, že niekomu niečo spadne a on si na tom pochutná. Sally spadla na jeho hlavu

kuchynská utierka, no to bolo všetko a psík pôsobil rovnako smutne ako Maisie. Tá si pomyslela, že už aj jemu chýba pátranie. Rád oňuchával ľudí a bol chrabrý ako lev, no len vtedy, ak oproti nemu nestála mimoriadne veľká pouličná mačka. Všetci správni detektívi majú verných pomocníkov.

„Áno, oprášila som všetko,“ odvetila a čakala, že jej starká prideli ďalšiu prácu. Samozrejme, neprekážalo jej pomáhať pri práci v nájomnom dome. Od starkej bolo pekné, že sa o ňu starala. Maisin otec bol námorník a nevidela ho už tri roky, šesť mesiacov a jedenásť dní (zapisovala si to do denníka, ktorý mala pod matracom), takže mala len starkú, pretože mama jej zomrela, keď bola ešte bábätko. Starká ťažko pracovala, aby vyžili, a Maisie bola hrdá na to, že jej pomáha. No

v posledných týždňoch to bola len práca, samá práca.

Už celú večnosť sa nedialo nič zaujímavé. Nijaké záhady. Zvyčajne mohla Maisie rátať aspoň s tým, že francúzska dáma madam Lorimerová, ktorá býva na druhom poschodí, niekoľkokrát do týždňa niekam zašantročí svoje štrikovanie. Maisie pri hľadaní vždy používala lupu. No teraz bola madam Lorimerová veľmi prechladnutá, takže ležala v posteli a jej štrikovanie bolo v košíku, presne tam, kde malo byť. A to znamenalo, že Maisina obľúbená lupa spočívala nevyužitá vo vrecku jej sukne a ona ju len občas preleštila.

Starká nachýlila hlavu a pozrela na ňu. „Azda by si mohla zájsť do obchodu s potravinami a kúpiť mi za pencu sladké drievko,“ povedala rozvážne.

Maisie na ňu civela. Starká neznáša sladké drievko, takže vedela, že je to pochúťka pre ňu!

Starká sa načiahla, vzala peňaženku a s úsmevom jej podala penicu. „Nuž choď, a zober aj psa,“ dodala a kývla hlavou. „A nezjedz celú tú nechutnú vec cestou späť, lebo ti bude zle. Nechaj si aj na neskôr.“

Maisie ju objala. Už dlho nemala peniaze na sladkosti. Nájomné za izby na Albion Street 31 bolo dobrým zdrojom príjmu, časy však boli ťažké. Maisie vedela, že starkú trápi presakujúca strecha a uvažuje, ako zohnať peniaze na jej opravu. Vo svojej podkrovnej izbe zachytávala vodu do vedra a Sally spomenula, že už zateká aj do jej časti podkrovia. Musela si presunúť posteľ, aby jej nekvapkalo na nos.

„Naozaj si smiem kúpiť sladké drievko?“
zašepkala Maisie a starká sa usmiala.

„Penca ma nezruinuje, Maisie. Si dobré
dievča, zaslúžiš si pozornosť.“

„Ďakujem, starká!“ Náhlila sa po kabátik,
skôr než si to stará mama rozmyslí.

V to popoludnie teperila Maisie hore schodmi
ťažkú čajovú táčňu. Aj keď starká vravela, že
má voči ľuďom z divadla výhrady, očividne
chcela urobiť dojem na návštevníčku slečny
Laneovej. Zverila Maisie svoj najlepší porce-
lán a striebrom zdobenú čajovú kanvicu, kto-
rú dostala ako svadobný dar. Tá sa nemohla
dočkať, až uvidí hereckú návštevníčku. Sally
jej bola otvoriť dvere a vravela, že je veľmi

pekne oblečená a má elegantný klobúk, no nepodarilo sa jej zahliadnuť tvár, pretože dáma mala závoj.

Maisie laktom zaklopala na dvere slečny Laneovej. Začula šuchot nôh, ľútostivé kvílenie a tichý hlas slečny Laneovej. Zarazene civela na dvere, uvažovala, či nemá odísť a vrátiť sa s čajom neskôr. No vzápätí sa dvere otvorili a slečna sa znepokojene pozrela na chodbu.

„Ach, to si ty, Maisie! Celkom som zabudla na čaj.“ Zvrtla sa a prihovorila sa dáme, ktorá sedela v kresle pri kozube. „Sarah, zlatko, skús sa vzchopiť. Maisie nám priniesla občerstvenie. Šálka čaju ti určite prospeje.“

Sarah? Teda tak sa volá herečka. *A priezvisko?* Maisie bola zvedavá. Môže to byť známa herečka.

„Je rozrušená,“ povedala slečna Laneová Maisie, tej to však bolo zjavné, pretože od dvier dovidela na kreslo a množstvo papierových vreckoviek okolo neho.

„Táču prinesiem dole neskôr, Maisie,“ vzdychla slečna Laneová. „Možno *oveľa* neskôr...“

Maisie sa príliš nechcelo zísť dolu. Bola zvedavá, čo sa deje, no nevedela si nájsť nijakú zámienku, aby nemusela odísť. Vzdychna a povedala si, že sa nepatrí pchať nos do cudzích záležitostí. Ale práve vďaka svojej zvedavosti vie tak skvelo pátrať!

O dobré dve hodiny neskôr, keď Maisie sú-

pala zemiaky na večeru, začula, že sa otvára a zatvára brána. Zrejme odchádzala návštevníčka slečny Laneovej.

„Chod' po tú táčňu, Maisie,“ zvrtila sa od sporáka starká. „Musím na ňu naservírovať večeru pre profesora Tobina.“

Profesor Tobin býval na prvom poschodí a bol to Maisin obľúbený nájomník. Izby mal plné vypchatých zvierat v sklených vitrínach, a boli tam aj zvláštne zbrane, masky a veci, o ktorých účele netušila. Utierať tam prach bolo nočnou morou, najmä na sklených vitrínach, no Maisie s tým bola zmierená, pretože keď ich čistila, profesor jej rozprával o svojich cestách. Mala pocit, že už bol *všade*.

Keď Maisie vyšla hore k izbe slečny Laneovej, našla dvere odchýlené a slečna sa zvädnu-

tá od únavy chúlila v kresle. Chabým gestom jej naznačila, nech vojde.

„Ste v poriadku, slečna Laneová?“ ustarostene sa spýtala Maisie, keď kládla čajové šálky na táčňu.

„Som. No som úplne bez energie, Maisie. Herečky sú jednoducho... únavné! Sarah nebolo možné zastaviť!“

„Je to *veľmi* známa herečka, slečna?“ vyvedala Maisie. „Rovnako známa ako vy?“ dodala, aby bola taktná. Slečna Laneová bola ustavične v práci, ale v skutočnosti nebola na verejnosti príliš slávna.

Slečna Laneová sa zasmiala. „Si milá, Maisie. Bola to Sarah Masseyová a je, hm, *takmer* známa. Ak si o nej dosiaľ nepočula, čoskoro budeš. Momentálne účinkuje v divadle Dauntry a určite sa preslávi.“ Vzdychla.

„Nuž, len ak sa nám podarí zbaviť ju tej nočnej mory...“

„A čo ju trápi, slečna? Ide o jej milého?“ súcitne sa spýtala Maisie. Slečna Laneová sa jej v minulosti ponosovala, že pri vstupe na javisko sa ponevierajú rôzni mladí muži a pletú sa im do cesty.

„Áno,“ odvetila slečna. „No nie je k nej zlý, Maisie. Práve naopak. Chce sa s ňou oženiť.“

„Oženiť sa s ňou?“ zvrátila obrvy Maisie. „Veď to je dobre, slečna... alebo nie?“

„Ach áno, a aj ona sa chce zaňho vydať,“ vysvetlila slečna Laneová. „A to je ešte lepšie. No ide o ten náhrdelník. Preto sa trápi.“ Slečna Laneová zamračene pozrela na Maisie. „Ach, budem ti musieť všetko porozprávať. No nikomu ani muk. Je to najhlbšie, najtemnejšie tajomstvo. Sľúb mi, že si to necháš pre seba.“